

Arrest

nr. 312 652 van 6 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 8 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. KELCHTERMANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België op 21 november 2020 binnenkwam, diende op 27 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Op 5 juli 2017 werden verzoeksters vingerafdrukken geregistreerd in Spanje (Eurodac). Op 17 februari 2022 deed verzoekster afstand van haar verzoek om internationale bescherming. Verzoekster werd in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.4. Op 16 mei 2023 diende verzoekster opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

1.5. Op 8 februari 2024 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 12 februari 2024 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 16/05/2023
Overdracht CGVS: 06/06/2023

U werd op 12 september 2023 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna CGVS) van 13u10 tot 17u00. Het gehoor verliep in het Engels. Uw advocaat, meester Kelchtermans Nele, was aanwezig gedurende het gehele gehoor.

A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn geboren te Benin-City. U woonde tot aan uw vertrek uit het land in Benin-City. Op het moment dat u het land verliet woonde u samen met uw moeder en uw twee zussen. U ging tot het derde secundair naar school en daarnaast verkocht u op straat. U verklaart in 2015 verkracht te zijn geweest door onbekenden. U werd op straat achtergelaten, een vrouw ontfermde zich over u en bracht u naar het ziekenhuis. U was een week in coma. Toen u uit het ziekenhuis ontslagen was kwam deze vrouw u een week later opzoeken. Ze vertelde u dat zij voor u had ingestaan en de rekening betaald had. Na deze verkrachting was u volledig in shock en bleef drie maanden thuis om deze gebeurtenissen te verwerken. Na een maand kwam deze vrouw opnieuw op bezoek om te zien hoe het met u gaat. Zij zorgde ondertussen financieel voor uw familie. Na drie maanden ging u terug naar school maar u werd gepest omdat zij een video hadden gezien van de gebeurtenissen. Na een maand ging u omwille van deze pesterijen niet langer naar school. Deze vrouw stelde u vervolgens in februari 2016 voor om met haar naar Europa te reizen om er te werken. U ging akkoord en ongeveer twee maanden later werd u naar een huis gebracht waar nog andere meisjes verzameld waren. Jullie dienden er een voodoo-ritueel te ondergaan. U werd vier dagen in dat huis vastgehouden en ging daarna terug naar huis. Een maand later, in augustus 2016, vertrok u per bus naar Niger. Jullie gingen door de woestijn tot in Libië. Van Libië ging u per boot naar Italië. Toen u van Italië naar Spanje ging was u ziek en bij uw aankomst in Spanje diende u twee maanden thuis te blijven bij de vrouw die u naar Europa bracht. Daarna bracht deze vrouw u een koffer met kleren en legde u uit dat u zich diende te prostitueren. U zei dat u dit niet wou maar zij bedreigde u en uw familie waardoor u uit angst met haar akkoord diende te gaan. In juli 2017 diende u een verzoek tot internationale bescherming in in Spanje. U vertelde er echter op aanraden van deze vrouw een gefabriceerd verhaal. In Spanje werkte u in de prostitutie. Gedurende covid, in 2020, kon u niet meer werken en bleef u zes maanden thuis. Deze vrouw behandelde u slecht en sloeg u. Een man die u in een club ontmoette, D., kwam u wel nog opzoeken en zei dat hij u wilde helpen. Hij vroeg u bij hem in België te komen en stuurde u daar het nodige geld toe op. In september of oktober 2020 vertrok u uit Spanje om naar België te reizen. Op 27 december 2021 diende u in België een eerste verzoek tot internationale bescherming in. U legde op 14 februari 2022 een eerste interview af bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarna een Dublin-procedure werd opgestart. Op 17 februari 2022 deed u afstand van uw verzoek tot internationale bescherming. U bleef steeds in België en op 16 mei 2023 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U verklaart dat tot op vandaag de vrouw die u naar Europa bracht geld van u eist en uw familie bedreigt omwille van dit geld en omdat u van haar bent weggelopen. In januari 2023 ging u een relatie aan in België, met uw huidige vriend.

U legt volgende documenten neer ter ondersteuning van uw asielrelaas: een kopie van uw patiëntenkaart van het ziekenhuis van Benin, een kopie van het voorblad van uw medisch dossier in het ziekenhuis van Benin, een kopie van een handgeschreven medisch verslag, een kopie van uw ziekenhuisfactuur van het ziekenhuis van Benin, een brief van uw moeder, een verslag van uw huisarts in België, uw medicatielijst, een bewijs van een afspraak bij een psychiater

De notities van het persoonlijk onderhoud werden u bezorgd op 22 september 2023. Op 28 september 2023 bezorgde uw advocaat het Commissariaat-generaal uw opmerkingen op het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit de door u neergelegde medische documenten blijkt dat u psychologische problemen heeft, een breed arsenaal aan medicatie neemt en reeds eerder werd opgenomen in de psychiatrie.

U verklaart eveneens hoofdpijn te hebben, zich slecht te voelen en veel medicatie te nemen (notities persoonlijk onderhoud (verder NPO) p.2-3). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het tempo van het persoonlijk onderhoud aan uw noden aangepast, bijkomende aandacht verleend aan uw welzijn en u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het hart gedrukt aan te geven wanneer het u te moeilijk wordt en wat er in u omgaat (NPO p.3). Er werden u pauzes toegekend wanneer u het moeilijk bleek te hebben (NPO p.15).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor de vrouw die u naar Europa bracht en u in Europa in de prostitutie zou gedwongen hebben. Uit uw verklaringen blijkt dat er geen geloof gehecht kan worden aan uw bewering dat u door haar gedwongen werd in de prostitutie en u verdere vervolging van haar zou dienen te vrezen bij een terugkeer naar Nigeria.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uw land van herkomst niet heeft verlaten om redenen die aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. U verklaart Nigeria voornamelijk te hebben verlaten uit economische motieven. U verklaart geen andere problemen te hebben gekend dan armoede. U noemt uw eerder leven in Nigeria als normaal en niet zo moeilijk, buiten het feit dat u diende te gaan verkopen om eten te kunnen kopen (NPO p.8-10 en p.16). Dit betreft echter geen criterium om u internationale bescherming toe te kennen. Socio-economische omstandigheden vallen niet onder de criteria van de Conventie van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Waar u verklaart verkracht te zijn geweest en om die reden geen goed leven meer te hebben gehad in Nigeria gezien de mentale impact van deze gebeurtenis, kan dit op zich, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de feiten, geen aanleiding vormen om u internationale bescherming toe te kennen. U verklaart dat de daders onbekenden waren. Daarmee weet u geen specifieke redenen aan te duiden om dewelke gelijkaardige feiten u opnieuw zouden overkomen bij een terugkeer naar Nigeria. U haalt geen specifieke vrees aan bij een terugkeer louter omdat u verkracht werd. Waar u aangeeft dat u gepest werd op school omwille van deze verkrachting kan niet aangenomen worden dat bij een terugkeer men op de hoogte zou zijn van deze gebeurtenis en u om deze reden nog steeds zouden discrimineren. U verklaart hieromtrent ook zelf dit niet te kunnen inschatten (NPO p.18). Er kan derhalve geconcludeerd worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van motieven die als dusdanig geen aanleiding geven tot internationale bescherming.

Wat vervolgens uw vrees betreft bij een terugkeer naar Nigeria omwille van de manier waarop u uw land verlaten heeft, met name de problemen die u kent met de vrouw die u naar Europa bracht nadat u weigerde voor haar in de prostitutie te werken, kunnen eveneens de nodige opmerkingen worden gemaakt waardoor hier geen geloof aan kan worden gehecht.

Vooreerst dient er op gewezen dat het feit dat u niet alles in het werk stelde om zich beschermd te weten eens aangekomen in Europa reeds de geloofwaardigheid van uw situatie ondergraaft. U verklaart dat u pas een verzoek tot internationale bescherming indiende in Spanje toen u er al twee maanden verbleef en dit nadat het u al duidelijk werd dat u zich zou dienen te prostitueren (NPO p.26). Alsnog zou u niet de waarheid hebben gesproken bij de Spaanse asielinstanties (NPO p.6-7). Het is opmerkelijk dat u in een dergelijke situatie niet alles zou aangrijpen om bescherming te genieten en er alsnog voor zou opteren de Spaanse asielinstanties te misleiden. Uw verklaring dat u schrik had voor uw familie in Nigeria kan daarbij onvoldoende verschoning bieden voor het feit dat u er niet alles aan deed om aan deze situatie te ontsnappen. Daarnaast ondernam u gedurende bijna vier jaar geen enkel verder initiatief om uw situatie aan te pakken. U bent daarbij niet eenduidig wat betreft de mogelijkheden die u zou gekend hebben om hieraan te ontsnappen. U stapte nooit naar de politie en verklaart hieromtrent enerzijds zelfs nooit enig contact te hebben gehad met de politie (NPO p.26), om later te verklaren dat de politie wel degelijk langs kwam in de club waar u werkte maar dat u hen niets durfde te vertellen (NPO p.32). Hieruit blijkt niet dat u in die periode bereid was enige stappen te ondernemen om uw situatie te ontvluchten. Daarenboven zijn uw verklaringen over het moment dat u wel besloot om Spanje te verlaten evenmin overtuigend. U slaagt er niet in om te duiden wat er voor zorgde dat u uiteindelijk wel van deze vrouw kon weggkomen.

U verklaart dat zij u voordien steeds in de gaten hield en er voor zorgde dat andere van haar meisjes u eveneens in de gaten hielden. U verklaart steeds betrap te zijn geweest wanneer u probeerde te ontsnappen. Anderzijds weet u niet aan te geven wat er voor zorgde dat u deze keer niet betrap werd (NPO p.28). Dit is opmerkelijk aangezien u aangeeft wel steeds buitenshuis te zijn gaan werken (NPO p.31), de controle die zij op u kon uitoefenen is derhalve allerminst absoluut.

Evenmin weet u aan te geven wat er voor zorgde dat u op dat moment dacht dat het wel een goed moment betrof om van haar weg te lopen. U verklaart voordien steeds schrik te hebben gehad voor uw familie maar u weet geen omstandigheden te duiden die kunnen aantonen waarom u het op dat moment als minder riskant inschatte (NPO p.32). Dergelijke vage beweringen zorgen er dan ook voor dat dit de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u in Spanje zou hebben verbleven ondermijnt. U verklaart uiteindelijk Spanje te hebben verlaten om bij D. te verblijven. Ook hieruit blijkt geen intentie om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België. Het is pas wanneer hij u slecht bleek te behandelen dat u, meer dan een jaar later, uiteindelijk besloot een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (NPO p.5). Bovendien dient er eveneens op gewezen dat u eens in België uw eerste procedure om bescherming te genieten heeft stopgezet, u afstand deed van uw verzoek. U geeft aan deze procedure te hebben stopgezet omdat u ook bij Payoke een procedure lopende had (NPO p.5). Een procedure bij Payoke staat echter niet in de weg dat u

ook uw asielpprocedure verderzet. Bovendien diende u pas een jaar later een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Ook hieruit blijkt allerm minst enige hoogdringendheid om zich beschermd te weten, wat de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u verklaart zich te hebben bevonden ondergraaft.

Vervolgens zijn de omstandigheden waarin u verklaart Nigeria te hebben verlaten, zich niet bewust zijnde van wat u in Europa mogelijks kon te wachten staan, niet geloofwaardig. Uit uw verklaringen komt enige achterdocht naar voren omtrent het voorstel om in Europa te gaan werken. U verklaart vooreerst dat uw moeder het niet vertrouwde (NPO p.15). Ook zelf had u enige vragen bij wat deze vrouw u voorstelde. Er werd u reeds gezegd dat de reis via Libië zou verlopen maar u verklaarde Libië niet te kennen. Zelfs Europa zou u niet gekend hebben (NPO p.15-16). U zou zelfs gevraagd hebben of u enige documenten of een paspoort nodig had om te reizen, waarop uw madame zei dat u niets nodig had (NPO p.22). Ook wanneer u een ritueel diende te ondergaan had u een gevoel dat dit u niet aanstond. Bovendien wou deze vrouw u geen bijkomende uitleg verschaffen over de reden waarom u dit ritueel diende uit te voeren. Uiteindelijk liet zij u zweren niet naar de politie te gaan en geen geld voor haar te verstopten (NPO p.16), eisen die toch enige alarmbellen zouden moeten doen afgaan. Dat u gezien al deze voortekenen zich geen verdere vragen zou stellen en alsnog uw vertrouwen zou behouden in deze vrouw is weinig overtuigend. Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat u zich enige vragen zou hebben gesteld. Zelfs over deze vrouw zou u zich niet verder geïnformeerd hebben. U verklaart niet veel van haar te weten. U weet enkel dat zij twee namen gebruikt maar verder niets (NPO p.19). U had nog nooit eerder over haar gehoord (NPO p.21). U verklaart dat zij vaak reisde maar u zou nooit enige vragen over deze reizen hebben gesteld. Evenmin had u enig idee wat haar inkomen was (NPO p.20). Dit terwijl u haar sinds uw verkrachting in 2015 tot uw vertrek in augustus 2016 regelmatig heeft gezien. U verklaart dat zij soms één keer in de twee weken en soms één keer in de maand langskwam (NPO p.19). Dat u geen enkele verdere informatie over haar weet te verschaffen schaadt dan ook de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u naar Europa bent vertrokken en bijgevolg eveneens van de vrees die u beweert te koesteren bij een terugkeer. Daarenboven zijn uw verklaringen terzake niet consequent. Waar u eerst verklaart dat zij om de twee weken of maandelijks langskwam (NPO p.19), verklaart u later dat u haar slechts drie keer zag tussen februari en augustus 2016 (NPO p.20). Daarbij is eveneens het gegeven dat u zich op geen enkel moment vragen stelde bij hoe uw reis zou bekostigd worden opmerkelijk. U verklaart dat zij niets zei over hoe dit alles betaald zou worden (NPO p.21). Evenmin heeft u dat ooit gevraagd, u nam genoegen met haar bewering dat zij u wou helpen en een tweede kans wou bieden (NPO p.22 en p.24). Evenmin stelde u zich enige vragen bij hoe het zou verlopen eens u in Europa aankwam. U verklaart kortweg dat zij u hier niets over had gezegd (NPO p.22). Zelfs na uw reis door Libië zou u nog steeds een blind vertrouwen hebben gekend in deze vrouw, wat opnieuw meer dan opmerkelijk te noemen valt. U geeft aan dat de reis verschrikkelijk was maar dan nog contacteert u onmiddellijk de vrouw die u dit deed doorstaan (NPO p.22). Dit is nog des te opmerkelijker aangezien u verklaart dat in Libië mensen u reeds hadden gewaarschuwd dat u zich zou dienen te prostitueren. Zij verwezen naar de eed die u onderging en gaven u de raad ver van haar weg te blijven (NPO p.23). Dat u zich alsnog onmiddellijk tot deze vrouw richtte terwijl u verklaart geen enkel vermoeden te hebben gehad wat u te wachten stond, is zeer onwaarschijnlijk. U weet daarbij geen overtuigende argumenten aan te brengen waarom u haar alsnog geloofde en vertrouwde. U verwijst enkel naar het feit dat zij voordien aardig voor u was geweest (NPO p.23 en p.25). Het is dan ook bijzonder weinig aannemelijk dat u, ondanks de vragen die u zich stelde, zonder enige verdere informatie uw lot in de handen van deze vrouw te hebben gelegd en haar naar Europa te zijn gevolgd zonder te weten wat u te wachten stond.

Het schaadt uw geloofwaardigheid verder dat u in dergelijke situatie evenmin enig initiatief nam om zich verder te informeren. U beschikte nochtans over voldoende tijd om informatie in te winnen omtrent het voorstel van deze vrouw. Er verliepen zes maanden tussen haar initiële voorstel om naar Europa te gaan, in februari 2016 (NPO p.20), en uw uiteindelijke vertrek, in augustus 2016.

Dat u in al deze fases zich niet beter geïnformeerd zou hebben over wat u te wachten staat valt moeilijk aan te nemen en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen uiteindelijk buiten uw wil om in een situatie van prostitutie terecht te zijn gekomen. U verklaart weliswaar te hebben geprobeerd hier meer informatie over te verzamelen, maar dit weet niet te overtuigen. U verklaart dat deze vrouw u had gezegd hier niet met anderen over te praten. U weet echter niet waarom zij u dat zei en nog minder waarom u haar hierin zou gehoorzamen. Dit element zou op zich al moeten volstaan om achterdocht op te wekken (NPO p.23). Dit geldt des te meer gezien de informatiecampagnes die in Benin-City worden gevoerd om dergelijke gedwongen prostitutie tegen te gaan. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Nigeria, trafficking in human beings – april 2021) blijkt dat niet minder dan 39 bewustwordingscampagnes werden opgestart in Edo State tussen 2010 en 2019, voornamelijk in stedelijke gebieden zoals Benin-City, waar u bent opgegroeid. Onderzoek toont aan dat burgers in Edo State zich goed bewust zijn van het probleem van mensensmokkel met oog op prostitutie. Hoewel u verklaart nooit dergelijke campagnes te hebben opgemerkt (NPO p.25) zorgt dit er voor, in combinatie met de door u aangehaalde achterdocht, dat de omstandigheden waarin u verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten weinig geloofwaardig worden bevonden.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te concluderen dat uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Nigeria en uw verblijf in Europa voor uw verzoek tot internationale bescherming weinig aannemelijk worden bevonden. Bijgevolg komen ook de represailles die u vreest vanwege deze vrouw bij een terugkeer naar Nigeria omdat u haar niet kon terugbetalen voor de gemaakte reiskosten ongeloofwaardig over. U weet niet te overtuigen dat deze vrouw die u naar Europa bracht tot op vandaag u zou trachten te vervolgen. U verklaart dat sinds u naar België kwam zij u slechts één keer zou hebben opgebeld, in 2021. U probeerde daarop haar zelf nog te bereiken maar zij zou degene geweest zijn die uw nummer had geblokkeerd (NPO p.29). Indien zij ten alle koste zou willen dat u haar verder betaalt en om die reden zelfs zo ver zou gaan uw familie in Nigeria te bedreigen is het uiterst opmerkelijk dat zij er zelf voor zou zorgen dat u haar niet langer weet te bereiken. Pas daarna geeft u aan dat ook u uw nummer veranderde. U weet niet of zij op andere manieren probeerde om u te bereiken. Zij zou enkel uw familie in Nigeria proberen te bereiken (NPO p.29). Wanneer u wordt gevraagd of deze vrouw effectieve stappen zette om u terug naar Spanje te halen weet u enkel te verwijzen naar uw gevoel en naar het feit dat mensen met uw moeder over u gingen praten. Het is daarbij opmerkelijk dat zij enkel in Nigeria zou proberen uw familie te contacteren maar geen inspanningen levert om u persoonlijk in Europa te beïnvloeden zodat u haar verder afbetaalt (NPO p.29). Ook wat betreft de bedreiging die uw familie zou ondergaan blijft u zeer op de vlakte. U geeft aan dat uw moeder beweert dat vreemde mensen haar volgen die zich verstoppen eens ze haar zien (NPO p.29). Dit getuigt allerminst van verregaande inspanningen om u onder druk te zetten om naar haar terug te keren. Pas wanneer u de vraag nogmaals wordt gesteld geeft u aan dat rond de jaarwisseling 2022-2023 uw moeder en zussen geslagen werden en dat naar u gevraagd werd (NPO p.29). Er zou zich niets anders hebben voorgedaan buiten vreemde mensen die uw moeder zouden volgen (NPO p.30). Deze verklaringen overtuigen dan ook niet dat er inspanningen worden geleverd u te beïnvloeden en u problemen zou kennen bij een terugkeer naar Nigeria. Temeer het laatst aangehaalde feit ondertussen reeds van meer dan een jaar geleden dateert. Het is hierbij eveneens opmerkelijk dat u niet weet aan te geven wat deze vrouw precies van u verwacht en zelfs niet op de hoogte blijkt van het bedrag dat u haar nog verschuldigd zou zijn. Enerzijds verklaart u dat u haar nog 35 000 euro dient terug te betalen (NPO p.24), anderzijds beweert u dat er geen specifiek bedrag is dat u haar diende terug te betalen maar dat zijn maandelijks 6000 euro van u verwachtte (NPO p.26) en dat u niet weet voor hoe lang u dat zou moeten betalen (NPO p.27). U beweert zelfs dat zij geen concreet bedrag zei maar aangaf dat u niet kon stoppen totdat zij 'voelde dat ze genoeg had' (NPO p.27). Dergelijke verklaringen overtuigen dan ook niet wat betreft de vervolging die u vreest vanwege deze vrouw.

Tot slot, maar niet in het minst, kon u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijf heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang.

Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren. Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en reïntegratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP).

NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege deze vrouw betreft. Wanneer u wordt gevraagd of het geen optie zou zijn om ter bescherming beroep te doen op een dergelijke organisatie bij een terugkeer naar Nigeria, geeft u aan dat dit voor u niet mogelijk is aangezien u geen geld heeft om op deze bescherming beroep te doen (NPO p.30). Dit biedt echter geen afdoende aanwijzing dat u in het geheel geen beroep zou kunnen doen op de bescherming die wel degelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst wordt georganiseerd.

De mentale problemen waar u naar verwijst, en het attest vanwege uw huisarts dokter R.G. dat u ter ondersteuning neerlegt, kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet verklaren, noch tonen deze aan dat uw psychische klachten louter te wijten zijn aan eerder ondergane vervolging, noch dat uw klachten dermate ernstig zijn dat zij kunnen beschouwd worden als een 'dwingende reden' omwille van dewelke u niet naar uw thuisland kan terugkeren. Uit het attest van uw huisarts, d.d. 30/05/2023, wordt medegedeeld dat u

symptomen vertoont van PTSD, 'gelieerd aan uw verleden'. Er wordt verder gesteld dat u auditieve en visuele hallucinaties zou kennen, alsook lijdt aan nachtmerries, verband houdende met uw traumatische verleden, en dat u vaak paniekaanvallen kent, een algemene angstigheid vertoont, alsook episodes van dissociatie kent. Omwille hiervan zou u reeds meerdere zelfmoordpogingen / automutilaties hebben ondergaan – reden waarom u reeds meermaals zou zijn gehospitaliseerd in de psychiatrie. Verder wordt meegedeeld dat, sinds u regelmatig opgevolgd wordt, en een aangepaste behandeling krijgt, uw mentale toestand zich heeft gestabiliseerd. Tot slot stelt uw huisarts dat u reeds duidelijk traumatische gebeurtenissen herbeleeft, en een terugkeer naar 'een verleden of gelijkaardige omgeving', dramatische gevolgen zou hebben voor uw psychologische toestand.

Afgezien van het schrijven van uw huisarts, legt u geen enkel attest neer van enige behandelend psycholoog en of psychiater. U legt wel een document neer dat aantoont dat u op 13/12/2022 een afspraak zou hebben gemaakt bij een psychiater, alsook een blad met tarifiering per consultatie. Vooreerst dient opgemerkt dat nergens uit het door u neergelegde medische attest kan blijken dat uw cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen, noch kan blijken dat u niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België. U verklaart op het moment van het persoonlijk onderhoud veel hoofdpijn te hebben maar voelt zich wel in staat om het interview af te leggen (NPO p.2). U geeft aan zich slecht te voelen en veel medicatie te nemen (NPO p.3). Er wordt u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het hart gedrukt aan te geven wanneer het u te moeilijk wordt en wat er in u omgaat (NPO p.3). U haalt daarbij zelf geen elementen aan waar rekening mee kan worden gehouden zodat het persoonlijk onderhoud goed voor u verloopt (NPO p.4). Om tegemoet te komen aan uw noden werden u pauzes toegekend wanneer u het moeilijk bleek te hebben (NPO p.15). Uiteindelijk heeft u geen opmerkingen bij hoe het persoonlijk onderhoud is verlopen (NPO p.33). Gedurende het persoonlijk onderhoud werd niet vastgesteld dat u omwille van mentale problemen moeilijkheden had de vragen te beantwoorden, zodoende kan uw mentale toestand onvoldoende de ongeloofwaardigheid van uw relaas verklaren.

Verder dient opgemerkt dat het door u neergelegde attest aangaande uw psychologische toestand – waarin gewag wordt gemaakt van posttraumatische stress en tal van psychische problemen opgesomd worden - niet werd opgesteld door een psychiater, doch door een huisarts, en dat nergens wordt verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kan worden afgeleid. Eveneens dient vastgesteld dat, hoewel uw huisarts eerder vaagweg en algemeen aangeeft dat uw psychische problemen, gelieerd zijn aan uw 'traumatische verleden', dit voorts op geen enkele wijze wordt verduidelijkt, en het neergelegde attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de genoemde psychische problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat deze werden opgelopen voordat u Nigeria zou hebben verlaten. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op uw verklaringen, en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. In het door u neergelegde attest wordt voorts niet verduidelijkt wat wordt bedoeld met uw 'traumatische verleden', en of uw arts al dan niet refereert naar uw leven voorafgaand aan uw vertrek uit Nigeria, dan wel naar uw wedervaren sinds u uw land verliet - zo verklaarde u tevens het slachtoffer te zijn geworden van verkrachting in Spanje (zie NPO p. 31). Waar uw huisarts in haar attest opmerkt dat u reeds traumatische gebeurtenissen herbeleeft, en een "terugkeer naar een verleden of gelijkaardige omgeving, dramatische gevolgen zou hebben voor uw psychologische toestand", dient opgemerkt dat op geen enkele wijze wordt verduidelijkt naar welke traumatische gebeurtenissen hier wordt verwezen, noch wat uw arts precies bedoelt met een 'verleden of gelijkaardige omgeving'. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u een vrees voor terugkeer naar Nigeria koestert, net omwille van het feit dat u er het slachtoffer zou zijn geworden van verkrachting, verwijst u naar het feit dat u ermee gepest werd, en u zich schaamde (NPO, p. 17) Gevraagd of dit nog andere gevolgen kan hebben, stelt u enkel een vrees te koesteren voor uw madame. U stelt tevens dat een vriend van haar, u in een woning in Madrid verkracht zou hebben (NPO, p. 31). Uw huisarts verduidelijkt in haar attest derhalve niet of zij doelt op een terugkeer naar Spanje, dan wel Nigeria. Los hiervan dient opgemerkt dat het – summiere en eerder vage – medische attest vanwege uw huisarts, niet kan aantonen dat u effectief aan PTSD lijdt én dat deze eenduidig te wijten is aan uw beweerde verkrachting in Nigeria, of dat ze van die aard is dat een terugkeer naar uw land van herkomst door uw PTSD onmogelijk is. Voorts dient vastgesteld dat u op geen enkel moment verklaart dat de door u beweerde verkrachting in Nigeria in 2015, de reden vormde voor uw vertrek uit het land ruim een jaar later, in augustus 2016. U verklaarde dat u een 2-tal maanden thuis bleef nadat u werd verkracht en dan opnieuw begon met schoollopen, waarna u opnieuw ophield met schoollopen en uw werk – het verkopen van zaken op straat – verderzette. Op geen enkel moment verklaart u destijds overwogen te hebben om uw land te verlaten, naar aanleiding van de verkrachting die u ondergaan zou hebben. U begon pas te overwegen om

Nigeria te verlaten, nadat uw madame u voorstelde mee te komen naar Europa en u er een goed leven beloofde.

Daarenboven behoort het niet tot de bevoegdheid van de huisarts, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen. Er wordt verder opgemerkt dat uit het onderhoud blijkt dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om de elementen ter behoud van uw vluchtelingenstatus op een zelfstandige en functionele manier toe te lichten, het gehoor kon immers op een normale wijze plaatsvinden. Het door u neergelegde attest bevestigt dan wel dat u psychologische problemen heeft, maar biedt geen uitsluitel over de omstandigheden waarin deze ontstaan zijn. U toont dan ook niet aan dat uw psychische klachten louter te wijten zijn aan eerder ondergane vervolging, noch dat uw klachten dermate ernstig zijn dat zij kunnen beschouwd worden als een 'dwingende reden' omwille van dewelke u niet naar uw thuisland kan terugkeren. U haalt verder geen concrete elementen aan die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan omwille van een psychische problematiek. Tenslotte wordt gewezen op het gegeven dat een medische problematiek op zich geen reden is tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om een verblijfsrecht o.b.v. deze medische problematiek aan te vragen, dient u hiertoe de geëigende procedure te volgen. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen.

De documenten die u neerlegt weten bovenstaande beoordeling niet te wijzigen. De documenten omtrent uw ziekenhuisopname in Nigeria weten geen vrees voor vervolging bij een terugkeer aan te tonen. Zij tonen aan dat u behandeld zou zijn geweest, maar zoals hierboven reeds geargumenteed volstaat dit loutere feit niet om u internationale bescherming toe te kennen. Ook de brief van uw moeder kan uw vrees voor vervolging bij een terugkeer niet aantonen. Waar zij herhaalt dat zij en haar dochters werden bedreigd omwille van u bevat deze verklaring geen objectieve elementen die deze bedreiging zouden kunnen aantonen.

Een loutere verklaringen van een familielid is dan ook niet in staat de feiten die u aanhaalt te ondersteunen, dit heeft bovendien een sterk gesolliciteerd karakter. De documenten die verwijzen naar uw mentale gezondheid bevatten evenmin elementen die een vrees voor vervolging weten aan te tonen. Waar u verklaart slechte gedachten te hebben verwijst u enkel naar de problemen met de vrouw die u naar Europa bracht wanneer u gevraagd naar de gevolgen van deze mentale problemen (NPO p.33).

U haalt geen specifieke redenen aan om dewelke u geen beroep zou kunnen doen op verdere psychologische ondersteuning binnen Nigeria. Bovendien dient opgemerkt dat u bij een terugkeer beroep kunt doen op uw familie, waar u nog steeds in contact mee staat (NPO p.12), om u verder te ondersteunen.

De opmerkingen die uw advocaat het Commissariaat-generaal bezorgt op het persoonlijk onderhoud zijn evenmin in staat deze appreciatie te wijzigen. Het betreft namelijk louter twee minieme correcties in de details van het verloop van het persoonlijk onderhoud die niets afdoen aan uw verklaringen als een geheel en zodoende evenmin aan de ongeloofwaardigheid van deze verklaringen.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/col-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en

vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. De rechtspleging

De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verwerende partij op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoekster te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikelen 1, A, (2), en 1, C, (5), van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 4.1 en 5.1 van Richtlijn 2011/95/EU;
- Artikelen 48/3, 48/6, § 1 en 5, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet;

- Artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen;
- Artikel 10 van de Richtlijn 2013/32/EU;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel.

Na een theoretische toelichting stelt verzoekster dat een vrees ook kan ontstaan nadat iemand haar land is ontvlucht. Verzoekster licht toe.

Vervolgens wijst verzoekster op het feit dat de procureur des Konings van Limburg stelt dat ze beschouwd kan worden als slachtoffer van mensenhandel en/of mensensmokkel (artikel 77bis, 77quater en 433quinquies van het Strafwetboek). Verzoekster is slachtoffer van mensenhandel. Hieraan kan niet getwijfeld worden. Haar verhaal bevat geen tegenstrijdigheden en moet voor waar worden aangenomen.

Bijkomend stelt de bestreden beslissing dat verzoekster de mogelijkheid had om tijdens het verzoek om internationale bescherming in Spanje, te melden dat zij werd uitgebuit door haar madam. Hierbij ziet men over het hoofd dat verzoekster voor haar vertrek een voodoo-ritueel aflegde waarbij zij trouw moest zweren en verboden werd om informatie te delen over haar madam. Dit is een alom gekende praktijk bij Nigeriaanse vrouwen die naar Europa worden gebracht om hierna uitgebuit te worden.

Verzoekster haalt verder landeninformatie uit omtrent mensenhandel en prostitutie in Nigeria.

De bestreden beslissing houdt er de meest nadelige interpretatie op na, en verleent verzoekster op geen enkele manier het voordeel van de twijfel.

Aangaande de intrekking van haar eerste verzoek om internationale bescherming, stelt verzoekster dat, ze voorafgaand aan haar tweede verzoek om internationale bescherming, gedurende deze hele periode bescherming had onder het statuut van slachtoffer van mensenhandel. Zij was in de volste overtuiging dat zij dit statuut ook kon behouden.

Er kan haar niet verweten worden dat er geen hoogdringendheid was bij haar bescherming. Verzoekster doet op basis van dezelfde motieven een aanvraag om internationale bescherming. Haar verhaal blijft hetzelfde.

Voorts benadrukt verzoekster het gegeven dat de Nigeriaanse overheid onvoldoende controle heeft over de illegale mensenhandel die plaatsvindt in Benin City. Verzoekster kan dus onmogelijk veilig terugkeren en hierbij de bescherming inroepen van de overheid. Bovendien blijkt uit landeninformatie dat personen die gesmokkeld werden naar Europa om gedwongen in de prostitutie te werken, een reële kans hebben om opnieuw slachtoffer te worden bij terugkeer.

Verzoekster lijdt ook aan zware PTSD. Dit werd vastgesteld door de behandelende arts. Verzoekster wenst de commissaris-generaal eraan te herinneren dat huisartsen wel degelijk medische diagnoses kunnen stellen (zoals de arts-ambtenaar bij medische regularisatie). Eveneens staan zij onder eed en mogen niet zomaar gelijk welke aandoening aan een patiënt toeschrijven. De huisdokter betreft de vertrouwenspersoon die het gehele medische dossier van verzoekster kent, hij behandelt haar al een jaar. Verwerende partij stelt het kunnen van de arts ernstig in twijfel omdat hij afhankelijk is van de verklaringen van verzoekster. De meerdere opnames in een psychiatrisch ziekenhuis, de medicatielijst, en de medicinale opvolging zijn vaststaande feiten die niet gebaseerd zijn op verklaringen. De medische toestand van verzoekster maakt wel degelijk een “*dwingende reden*” uit waardoor zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster werd verkracht in Nigeria en voor dood achtergelaten, zij heeft hierdoor een zwaar trauma opgelopen. Er kan niet redelijkerwijze van haar verlangd worden dat zij terugkeert naar Nigeria (artikel 1, C, (5), van het Vluchtelingenverdrag). Verzoekster ondervond tevens tijdens het persoonlijk onderhoud psychologische moeilijkheden wanneer ze moest vertellen over de feiten van verkrachting en prostitutie. Verzoekster haalt ook aan dat zij zelfmoordgedachten heeft, soms expres te veel medicatie neemt en dat het leven ondragelijk aanvoelt. Inmiddels is verzoekster ook zwanger (stuk 6). Met haar achterliggende mentale problematieken eist dit een zware tol van haar.

3.1.2. Inventaris der stukken ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- “3. Schrijven DVZ met antwoord Procureur C.
- 4. Beslissing intrekking A-kaart
- 5. Afstand eerste VIB
- 6. Bewijs zwangerschap”.

3.1.3. Op 2 april 2024 legt de commissaris-generaal een nota met opmerkingen neer waarin hij betoogt dat het door verzoekster aangevoerde middel ongegrond is.

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3.3. De bestreden beslissing oordeelt op goede gronden dat er geen gegronde vrees in hoofde van verzoekster kan worden vastgesteld daar verzoekster haar land verliet omwille van economische redenen (i). Voorts getuigt het gedrag van verzoekster in verscheidene asielprocedures allerminst van hoogdringendheid (ii). Tevens zijn de verklaringen van verzoekster niet geloofwaardig daar ze stelt zonder enige achterdocht naar Europa te zijn vertrokken (iii) en ze geen enkel initiatief ondernam om zich verder te informeren aangaande haar situatie (iv). Vervolgens zijn de verklaringen van verzoekster inzake de represailles die ze vreest zeer oppervlakkig (v). Evenmin maakt verzoekster aannemelijk dat ze niet kan rekenen op bescherming van de nationale autoriteiten (vi).

Aangaande haar voorgehouden mentale problematiek motiveert de bestreden beslissing afdoende dat ze geen afbreuk kunnen doen aan de beoordeling voorhanden (vii).

Verzoekster doet met de argumenten uiteengezet in haar verzoekschrift geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Zo merkt de bestreden beslissing terecht op dat verzoekster haar land verliet omwille van economische redenen:

“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uw land van herkomst niet heeft verlaten om redenen die aanleiding kunnen geven tot internationale bescherming. U verklaart Nigeria voornamelijk te hebben verlaten uit economische motieven. U verklaart geen andere problemen te hebben gekend dan armoede. U noemt uw eerder leven in Nigeria als normaal en niet zo moeilijk, buiten het feit dat u diende te gaan verkopen om eten te kunnen kopen (NPO p.8-10 en p.16). Dit betreft echter geen criterium om u internationale bescherming toe te kennen. Socio-economische omstandigheden vallen niet onder de criteria van de Conventie van Genève, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Waar u verklaart verkracht te zijn geweest en om die reden geen goed leven meer te hebben gehad in Nigeria gezien de mentale impact van deze gebeurtenis, kan dit op zich, zonder afbreuk te doen aan de ernst van de feiten, geen aanleiding vormen om u internationale bescherming toe te kennen. U verklaart dat de daders onbekenden waren. Daarmee weet u geen specifieke redenen aan te duiden om dewelke gelijkaardige feiten u opnieuw zouden overkomen bij een terugkeer naar Nigeria. U haalt geen specifieke vrees aan bij een terugkeer louter omdat u verkracht werd. Waar u aangeeft dat u gepest werd op school omwille van deze verkrachting kan niet aangenomen worden dat bij een terugkeer men op de hoogte zou zijn van deze gebeurtenis en u om deze reden nog steeds zouden discrimineren. U verklaart hieromtrent ook zelf dit niet te kunnen inschatten (NPO p.18). Er kan derhalve geconcludeerd worden dat u uw land van herkomst heeft verlaten omwille van motieven die als dusdanig geen aanleiding geven tot internationale bescherming.”

Verzoekster merkt in haar verzoekschrift terecht op dat personen een gegronde vrees kunnen ontwikkelen jegens hun land van herkomst nadat ze dit land hebben verlaten. Dit doet echter geen afbreuk aan de beoordeling van de bestreden beslissing waar deze terecht stelt dat ze haar land niet verliet omwille van een gegronde vrees. Verzoekster betwist dit gegeven ook niet in haar verzoekschrift.

Vervolgens oordeelt de bestreden beslissing op pertinente wijze dat haar gedragingen de hoogdringendheid van haar vrees ondergraven:

“Vooreerst dient er op gewezen dat het feit dat u niet alles in het werk stelde om zich beschermd te weten eens aangekomen in Europa reeds de geloofwaardigheid van uw situatie ondergraaft. U verklaart dat u pas een verzoek tot internationale bescherming indiende in Spanje toen u er al twee maanden verbleef en dit nadat het u al duidelijk werd dat u zich zou dienen te prostitueren (NPO p.26). Alsnog zou u niet de waarheid hebben gesproken bij de Spaanse asielinstanties (NPO p.6-7). Het is opmerkelijk dat u in een dergelijke situatie niet alles zou aangrijpen om bescherming te genieten en er alsnog voor zou opteren de Spaanse asielinstanties te misleiden. Uw verklaring dat u schrik had voor uw familie in Nigeria kan daarbij onvoldoende verschoning bieden voor het feit dat u er niet alles aan deed om aan deze situatie te ontsnappen. Daarnaast ondernam u gedurende bijna vier jaar geen enkel verder initiatief om uw situatie aan te pakken. U bent daarbij niet eenduidig wat betreft de mogelijkheden die u zou gekend hebben om hieraan te ontsnappen. U stapte nooit naar de politie en verklaart hieromtrent enerzijds zelfs nooit enig contact te hebben gehad met de politie (NPO p.26), om later te verklaren dat de politie wel degelijk langs kwam in de

club waar u werkte maar dat u hen niets durfde te vertellen (NPO p.32). Hieruit blijkt niet dat u in die periode bereid was enige stappen te ondernemen om uw situatie te ontvluchten. Daarenboven zijn uw verklaringen over het moment dat u wel besloot om Spanje te verlaten evenmin overtuigend. U slaagt er niet in om te duiden wat er voor zorgde dat u uiteindelijk wel van deze vrouw kon weggkomen. U verklaart dat zij u voordien steeds in de gaten hield en er voor zorgde dat andere van haar meisjes u eveneens in de gaten hielden. U verklaart steeds betrapte te zijn geweest wanneer u probeerde te ontsnappen. Anderzijds weet u niet aan te geven wat er voor zorgde dat u deze keer niet betrapte werd (NPO p.28). Dit is opmerkelijk aangezien u aangeeft wel steeds buitenshuis te zijn gaan werken (NPO p.31), de controle die zij op u kon uitoefenen is derhalve allerm minst absoluut. Evenmin weet u aan te geven wat er voor zorgde dat u op dat moment dacht dat het wel een goed moment betrof om van haar weg te lopen. U verklaart voordien steeds schrik te hebben gehad voor uw familie maar u weet geen omstandigheden te duiden die kunnen aantonen waarom u het op dat moment als minder riskant inschatte (NPO p.32).

Dergelijke vage beweringen zorgen er dan ook voor dat dit de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u in Spanje zou hebben verbleven ondermijnt. U verklaart uiteindelijk Spanje te hebben verlaten om bij D. te verblijven. Ook hieruit blijkt geen intentie om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen in België. Het is pas wanneer hij u slecht bleek te behandelen dat u, meer dan een jaar later, uiteindelijk besloot een verzoek tot internationale bescherming in te dienen (NPO p.5).

Bovendien dient er eveneens op gewezen dat u eens in België uw eerste procedure om bescherming te genieten heeft stopgezet, u afstand deed van uw verzoek. U geeft aan deze procedure te hebben stopgezet omdat u ook bij Payoke een procedure lopende had (NPO p.5). Een procedure bij Payoke staat echter niet in de weg dat u ook uw asielp procedure verderzet. Bovendien diende u pas een jaar later een tweede verzoek tot internationale bescherming in. Ook hieruit blijkt allerm minst enige hoogdringendheid om zich beschermd te weten, wat de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u verklaart zich te hebben bevonden ondergraaft."

Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen. Namelijk stelt ze dat ze in Spanje niets zei over haar situatie uit vrees. Hiermee doet zij geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing, omtrent deze verklaringen gedane, pertinente en correcte vaststellingen. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete argumenten en elementen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, waarbij zij echter geheel in gebreke blijft. Gezien de motieven in de bestreden beslissing niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Vervolgens herhaalt verzoekster haar verklaringen omtrent Payoke en haar beschermingsstatuut. Voorts benadrukt verzoekster dat haar vrees en verklaringen eenzelfde zijn als bij haar eerste verzoek om internationale bescherming. Dit doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling dat haar procedure bij Payoke en het daaruit volgende, tijdelijke beschermingsstatuut geen hindernis vormde voor het doorlopen van haar eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt hierbij dat van een verzoekster om internationale bescherming kan worden verwacht dat ze zich ten volste informeert over de procedure. De door verzoekster voorgehouden onwetendheid kan aldus niet als verschoning dienen voor het intrekken van haar eerste verzoek om internationale bescherming, hetgeen wel degelijk afbreuk doet aan de hoogdringendheid en geloofwaardigheid van haar vermeende vrees. De commissaris-generaal merkt in zijn verweernota nog terecht op dat verzoekster op de hoogte was van de tijdelijke aard van haar beschermingsstatuut als slachtoffer van mensenhandel, dit blijkt immers uit de aanvraag van verzoekster tot verlenging van deze 'A-kaart', hetgeen werd geweigerd (verzoekschrift, stuk 4).

Daaropvolgend wordt uitgebreid en op pertinente wijze door de bestreden beslissing gemotiveerd waarom er geen geloof kan worden gehecht aan de gedwongen aard van de activiteiten van verzoekster in Europa en haar daaraan verbonden vrees:

"Vervolgens zijn de omstandigheden waarin u verklaart Nigeria te hebben verlaten, zich niet bewust zijnde van wat u in Europa mogelijks kon te wachten staan, niet geloofwaardig. Uit uw verklaringen komt enige achterdocht naar voren omtrent het voorstel om in Europa te gaan werken. U verklaart vooreerst dat uw moeder het niet vertrouwde (NPO p.15). Ook zelf had u enige vragen bij wat deze vrouw u voorstelde. Er werd u reeds gezegd dat de reis via Libië zou verlopen maar u verklaarde Libië niet te kennen. Zelfs Europa zou u niet gekend hebben (NPO p.15-16). U zou zelfs gevraagd hebben of u enige documenten of een paspoort nodig had om te reizen, waarop uw madame zei dat u niets nodig had (NPO p.22). Ook wanneer u een ritueel diende te ondergaan had u een gevoel dat dit u niet aanstond. Bovendien wou deze vrouw u geen bijkomende uitleg verschaffen over de reden waarom u dit ritueel diende uit te voeren. Uiteindelijk liet zij u zweren niet naar de politie te gaan en geen geld voor haar te verstopp (NPO p.16), eisen die toch enige alarmbellen zouden moeten doen afgaan. Dat u gezien al deze voortekenen zich geen verdere vragen zou stellen en alsnog uw vertrouwen zou behouden in deze vrouw is weinig overtuigend. Nergens uit uw verklaringen komt naar voren dat u zich enige vragen zou hebben gesteld. Zelfs over deze vrouw zou u zich niet verder geïnformeerd hebben. U verklaart niet veel van haar te weten. U weet enkel dat zij twee namen

gebruikt maar verder niets (NPO p.19). U had nog nooit eerder over haar gehoord (NPO p.21). U verklaart dat zij vaak reisde maar u zou nooit enige vragen over deze reizen hebben gesteld. Evenmin had u enig idee wat haar inkomen was (NPO p.20). Dit terwijl u haar sinds uw verkrachting in 2015 tot uw vertrek in augustus 2016 regelmatig heeft gezien. U verklaart dat zij soms één keer in de twee weken en soms één keer in de maand langskwam (NPO p.19). Dat u geen enkele verdere informatie over haar weet te verschaffen schaadt dan ook de geloofwaardigheid van de omstandigheden waarin u naar Europa bent vertrokken en bijgevolg eveneens van de vrees die u beweert te koesteren bij een terugkeer. Daarenboven zijn uw verklaringen terzake niet consequent. Waar u eerst verklaart dat zij om de twee weken of maandelijks langskwam (NPO p.19), verklaart u later dat u haar slechts drie keer zag tussen februari en augustus 2016 (NPO p.20). Daarbij is eveneens het gegeven dat u zich op geen enkel moment vragen stelde bij hoe uw reis zou bekostigd worden opmerkelijk. U verklaart dat zij niets zei over hoe dit alles betaald zou worden (NPO p.21). Evenmin heeft u dat ooit gevraagd, u nam genoegen met haar bewering dat zij u zou helpen en een tweede kans zou bieden (NPO p.22 en p.24). Evenmin stelde u zich enige vragen bij hoe het zou verlopen eens u in Europa aankwam. U verklaart kortweg dat zij u hier niets over had gezegd (NPO p.22). Zelfs na uw reis door Libië zou u nog steeds een blind vertrouwen hebben gekend in deze vrouw, wat opnieuw meer dan opmerkelijk te noemen valt. U geeft aan dat de reis verschrikkelijk was maar dan nog contacteert u onmiddellijk de vrouw die u dit deed doorstaan (NPO p.22). Dit is nog des te opmerkelijker aangezien u verklaart dat in Libië mensen u reeds hadden gewaarschuwd dat u zich zou dienen te prostitueren. Zij verwezen naar de eed die u onderging en gaven u de raad ver van haar weg te blijven (NPO p.23). Dat u zich alsnog onmiddellijk tot deze vrouw richtte terwijl u verklaart geen enkel vermoeden te hebben gehad wat u te wachten stond, is zeer onwaarschijnlijk. U weet daarbij geen overtuigende argumenten aan te brengen waarom u haar alsnog geloofde en vertrouwde. U verwijst enkel naar het feit dat zij voordien aardig voor u was geweest (NPO p.23 en p.25). Het is dan ook bijzonder weinig aannemelijk dat u, ondanks de vragen die u zich stelde, zonder enige verdere informatie uw lot in de handen van deze vrouw te hebben gelegd en haar naar Europa te zijn gevolgd zonder te weten wat u te wachten stond.

Het schaadt uw geloofwaardigheid verder dat u in dergelijke situatie evenmin enig initiatief nam om zich verder te informeren. U beschikte nochtans over voldoende tijd om informatie in te winnen omtrent het voorstel van deze vrouw. Er verliepen zes maanden tussen haar initiële voorstel om naar Europa te gaan, in februari 2016 (NPO p.20), en uw uiteindelijke vertrek, in augustus 2016. Dat u in al deze fases zich niet beter geïnformeerd zou hebben over wat u te wachten staat valt moeilijk aan te nemen en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw verklaringen uiteindelijk buiten uw wil om in een situatie van prostitutie terecht te zijn gekomen. U verklaart weliswaar te hebben geprobeerd hier meer informatie over te verzamelen, maar dit weet niet te overtuigen. U verklaart dat deze vrouw u had gezegd hier niet met anderen over te praten. U weet echter niet waarom zij u dat zei en nog minder waarom u haar hierin zou gehoorzamen. Dit element zou op zich al moeten volstaan om achterdocht op te wekken (NPO p.23). Dit geldt des te meer gezien de informatiecampagnes die in Benin-City worden gevoerd om dergelijke gedwongen prostitutie tegen te gaan. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (EASO – Nigeria, trafficking in human beings – april 2021) blijkt dat niet minder dan 39 bewustwordingscampagnes werden opgestart in Edo State tussen 2010 en 2019, voornamelijk in stedelijke gebieden zoals Benin-City, waar u bent opgegroeid. Onderzoek toont aan dat burgers in Edo State zich goed bewust zijn van het probleem van mensensmokkel met oog op prostitutie. Hoewel u verklaart nooit dergelijke campagnes te hebben opgemerkt (NPO p.25) zorgt dit er voor, in combinatie met de door u aangehaalde achterdocht, dat de omstandigheden waarin u verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten weinig geloofwaardig worden bevonden.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te concluderen dat uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Nigeria en uw verblijf in Europa voor uw verzoek tot internationale bescherming weinig aannemelijk worden bevonden. Bijgevolg komen ook de represailles die u vreest vanwege deze vrouw bij een terugkeer naar Nigeria omdat u haar niet kon terugbetalen voor de gemaakte reiskosten ongeloofwaardig over. U weet niet te overtuigen dat deze vrouw die u naar Europa bracht tot op vandaag u zou trachten te vervolgen. U verklaart dat sinds u naar België kwam zij u slechts één keer zou hebben opgebeld, in 2021. U probeerde daarop haar zelf nog te bereiken maar zij zou degene geweest zijn die uw nummer had geblokkeerd (NPO p.29). Indien zij ten alle koste zou willen dat u haar verder betaalt en om die reden zelfs zo ver zou gaan uw familie in Nigeria te bedreigen is het uiterst opmerkelijk dat zij er zelf voor zou zorgen dat u haar niet langer weet te bereiken. Pas daarna geeft u aan dat ook u uw nummer veranderde. U weet niet of zij op andere manieren probeerde om u te bereiken. Zij zou enkel uw familie in Nigeria proberen te bereiken (NPO p.29). Wanneer u wordt gevraagd of deze vrouw effectieve stappen zette om u terug naar Spanje te halen weet u enkel te verwijzen naar uw gevoel en naar het feit dat mensen met uw moeder over u gingen praten. Het is daarbij opmerkelijk dat zij enkel in Nigeria zou proberen uw familie te contacteren maar geen inspanningen levert om u persoonlijk in Europa te beïnvloeden zodat u haar verder afbetaalt (NPO p.29). Ook wat betreft de bedreiging die uw familie zou ondergaan blijft u zeer op de vlakte. U geeft aan dat uw moeder beweert dat vreemde mensen haar volgen die zich verstoppen eens ze haar zien (NPO p.29). Dit getuigt allerminst van verregaande inspanningen om u onder druk te zetten om naar haar terug te keren. Pas wanneer u de vraag nogmaals wordt gesteld geeft u aan dat rond de jaarwisseling 2022-2023 uw moeder en zussen geslagen

werden en dat naar u gevraagd werd (NPO p.29). Er zou zich niets anders hebben voorgedaan buiten vreemde mensen die uw moeder zouden volgen (NPO p.30). Deze verklaringen overtuigen dan ook niet dat er inspanningen worden geleverd u te beïnvloeden en u problemen zou kennen bij een terugkeer naar Nigeria.

Temeer het laatst aangehaalde feit ondertussen reeds van meer dan een jaar geleden dateert. Het is hierbij eveneens opmerkelijk dat u niet weet aan te geven wat deze vrouw precies van u verwacht en zelfs niet op de hoogte blijkt van het bedrag dat u haar nog verschuldigd zou zijn. Enerzijds verklaart u dat u haar nog 35 000 euro dient terug te betalen (NPO p.24), anderzijds beweert u dat er geen specifiek bedrag is dat u haar diende terug te betalen maar dat zijn maandelijks 6000 euro van u verwachtte (NPO p.26) en dat u niet weet voor hoe lang u dat zou moeten betalen (NPO p.27). U beweert zelfs dat zij geen concreet bedrag zei maar aangaf dat u niet kon stoppen totdat zij 'voelde dat ze genoeg had' (NPO p.27). Dergelijke verklaringen overtuigen dan ook niet wat betreft de vervolging die u vreest vanwege deze vrouw."

Verzoekster verwijst in haar verzoekschrift naar de vaststelling van de procureur des Konings bij het parket van Limburg dat ze beschouwd kan worden als slachtoffer van mensenhandel. Vooreerst dient hierbij te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geenszins twijfelt aan het gegeven dat verzoekster prostitutie-activiteiten uitoefende. Vervolgens herneemt de Raad hierbij integraal het verweer van de commissaris-generaal in zijn nota:

"2.5.2 Verweerder wijst erop dat het feit dat verzoekster volgens de Procureur des Koning bij het Parket Limburg beschouwd kan worden als slachtoffer van mensenhandel niets veranderd aan de motieven van de bestreden beslissing. Er is volgens artikel 433quinquies van de Strafwet onder andere sprake van mensenhandel in geval van: "De werving, het vervoer, de overbrenging, de huisvesting, de opvang van een persoon, het nemen of de overdracht van de controle over hem met als doel:

1° de uitbuiting van prostitutie of andere vormen van seksuele uitbuiting;

2° de uitbuiting van bedelarij

3° het verrichten van werk of het verlenen van diensten, in omstandigheden die in strijd zijn met de menselijke waardigheid".

Dit geldt ongeacht de toestemming van het slachtoffer met de voorgenomen of de daadwerkelijke uitbuiting (de mensenhandel) (art. 433quinquies, §1, tweede lid Sw.). Dus zelfs indien verzoekster zou hebben geweten, zoals wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, waarvoor ze naar Europa werd gebracht, kan ze nog steeds worden aanzien als slachtoffer van mensenhandel. Verweerder betwist dan ook niet dat het inderdaad mogelijk is dat verzoekster voldoet aan de voorwaarden om als slachtoffer van mensenhandel te worden beschouwd, echter wordt wel betwist dat ze niet op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat ze zich zou moeten prostitueren bij aankomst in Europa. Dit document betekent dus niet dat het verhaal van verzoekster volledig geloofwaardig is. Het feit dat verzoekster de status heeft gekregen van slachtoffer van mensenhandel doet bijgevolg geen afbreuk aan de vaststelling van de bestreden beslissing dat ze wist of behoorde te weten dat ze geacht werd zich te prostitueren bij aankomst in Europa."

Aldus doet verzoekster met haar betoog op geen enkele wijze afbreuk aan de omstandige motivering van de bestreden beslissing inzake haar verklaringen rondom de gedwongen aard van haar activiteiten.

Waar verzoekster nog landeninformatie aanvoert ter staving van de aanwezigheid van mensenhandel in Nigeria, merkt de Raad op dat verzoekster haar persoonlijke problemen op concrete wijze dient aannemelijk te maken of te verbinden aan de voormelde landeninformatie, *quod non*.

De bestreden beslissing merkt vervolgens op terechte wijze op dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze niet kan rekenen op nationale bescherming door de Nigeriaanse autoriteiten:

"Tot slot, maar niet in het minst, kon u niet aannemelijk maken dat u bij een terugkeer naar Nigeria niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de Nigeriaanse autoriteiten of hun vertegenwoordigers. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat mensenhandel in Nigeria wettelijk verboden is en dat de Nigeriaanse overheid de laatste jaren blijkt heeft gegeven van een alsmaar striktere naleving van deze wet en van daadwerkelijke bestraffing van personen die betrokken zijn bij mensenhandel. Recentelijk vonden onder de Trafficking in Persons Act diverse veroordelingen van mensenhandelaren plaats, met gevangenisstraffen uiteenlopend van twee maanden tot 14 jaar. De maximumstraf voor mensenhandel met een minderjarige (onder de 18 jaar) is levenslang. Daarenboven voorzien zowel de Nigeriaanse regering als diverse andere niet-gouvernementele organisaties in materiële en morele bijstand van slachtoffers van mensenhandel die naar Nigeria terugkeren."

Er is bovendien een federale organisatie die door de overheid in het leven werd geroepen en die verantwoordelijk is voor de opvang, bescherming en reïntegratie van slachtoffers van mensenhandel, het National Agency for Prohibition of Traffic in Persons (NAPTIP). NAPTIP beschikt over een aantal opvangtehuizen, verspreid over het land. De slachtoffers zijn hier veilig. De grootste groep wordt gevormd door binnenlandse slachtoffers, maar het betreft ook een aanzienlijk aantal vrouwen dat vrijwillig is teruggekeerd uit het buitenland. Behalve NAPTIP beschikt ook een aantal ngo's over opvangtehuizen waar slachtoffers kunnen worden opgevangen en over half way homes, waar vrouwen een tijd kunnen verblijven voordat zij worden herenigd met familie of worden hervestigd. Bij NAPTIP zijn er geen gevallen bekend van slachtoffers van mensenhandel die, na tussenkomst van NAPTIP met hun familie zijn herenigd, te maken kregen met intimidatie en/of geweld van de kant van de mensenhandelaren. Hieruit blijkt dat u desgevallend bij terugkeer naar Nigeria mogelijk beroep zou kunnen doen op de autoriteiten of het NAPTIP voor wat eventuele bedreigingen vanwege deze vrouw betreft. Wanneer u wordt gevraagd of het geen optie zou zijn om ter bescherming beroep te doen op een dergelijke organisatie bij een terugkeer naar Nigeria, geeft u aan dat dit voor u niet mogelijk is aangezien u geen geld heeft om op deze bescherming beroep te doen (NPO p.30). Dit biedt echter geen afdoende aanwijzing dat u in het geheel geen beroep zou kunnen doen op de bescherming die wel degelijk door de autoriteiten in uw land van herkomst wordt georganiseerd."

De door verzoekster aangehaalde landeninformatie in haar verzoekschrift doet op generlei afbreuk aan de omstandige, en op objectieve informatie gebaseerde motivering van de bestreden beslissing en stelt deze geenszins in een ander daglicht. Verzoekster toont met de door haar neergelegde stukken ook niet aan dat zij zelf geen beroep op de nationale bescherming zou kunnen doen in geval van een terugkeer naar Nigeria. In dit verband dient er ook nog op gewezen te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden.

Tot slot wordt op uitgebreide en pertinente wijze door de bestreden beslissing geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde psychologische problematiek op generlei wijze afbreuk doet aan de gemaakte beoordeling:

"De mentale problemen waar u naar verwijst, en het attest vanwege uw huisarts dokter R.G. dat u ter ondersteuning neerlegt, kunnen de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet verklaren, noch tonen deze aan dat uw psychische klachten louter te wijten zijn aan eerder ondergane vervolging, noch dat uw klachten dermate ernstig zijn dat zij kunnen beschouwd worden als een 'dwingende reden' omwille van dewelke u niet naar uw thuisland kan terugkeren. Uit het attest van uw huisarts, d.d. 30/05/2023, wordt medegedeeld dat u symptomen vertoont van PTSD, 'gelieerd aan uw verleden'. Er wordt verder gesteld dat u auditieve en visuele hallucinaties zou kennen, alsook lijdt aan nachtmerries, verband houdende met uw traumatische verleden, en dat u vaak paniekaanvallen kent, een algemene angstigheid vertoont, alsook episodes van dissociatie kent. Omwille hiervan zou u reeds meerdere zelfmoordpogingen / automutilaties hebben ondergaan – reden waarom u reeds meermaals zou zijn gehospitaliseerd in de psychiatrie. Verder wordt meegedeeld dat, sinds u regelmatig opgevolgd wordt, en een aangepaste behandeling krijgt, uw mentale toestand zich heeft gestabiliseerd. Tot slot stelt uw huisarts dat u reeds duidelijk traumatische gebeurtenissen herbeleefd, en een terugkeer naar 'een verleden of gelijkaardige omgeving', dramatische gevolgen zou hebben voor uw psychologische toestand.

Afgezien van het schrijven van uw huisarts, legt u geen enkel attest neer van enige behandelend psycholoog en of psychiater. U legt wel een document neer dat aantoont dat u op 13/12/2022 een afspraak zou hebben gemaakt bij een psychiater, alsook een blad met tarifiering per consultatie. Vooreerst dient opgemerkt dat nergens uit het door u neergelegde medische attest kan blijken dat uw cognitief geheugen zou zijn aangetast waardoor u in de onmogelijkheid zou zijn concrete gegevens en gebeurtenissen op een correcte wijze mee te delen, noch kan blijken dat u niet in staat zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen, in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België. U verklaart op het moment van het persoonlijk onderhoud veel hoofdpijn te hebben maar voelt zich wel in staat om het interview af te leggen (NPO p.2). U geeft aan zich slecht te voelen en veel medicatie te nemen (NPO p.3). Er wordt u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het hart gedrukt aan te geven wanneer het u te moeilijk wordt en wat er in u omgaat (NPO p.3). U haalt daarbij zelf geen elementen aan waar rekening mee kan worden gehouden zodat het persoonlijk onderhoud goed voor u verloopt (NPO p.4). Om tegemoet te komen aan uw noden werden u pauzes toegekend wanneer u het moeilijk bleek te hebben (NPO p.15). Uiteindelijk heeft u geen opmerkingen bij hoe het persoonlijk onderhoud is verlopen (NPO p.33).

Gedurende het persoonlijk onderhoud werd niet vastgesteld dat u omwille van mentale problemen moeilijkheden had de vragen te beantwoorden, zodoende kan uw mentale toestand onvoldoende de ongeloofwaardigheid van uw relaas verklaren.

Verder dient opgemerkt dat het door u neergelegde attest aangaande uw psychologische toestand – waarin gewag wordt gemaakt van posttraumatische stress en tal van psychische problemen opgesomd worden - niet werd opgesteld door een psychiater, doch door een huisarts, en dat nergens wordt verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit uw psychische problematiek kan worden afgeleid. Eveneens dient vastgesteld dat, hoewel uw huisarts eerder vaagweg en algemeen aangeeft dat uw psychische problemen, gelieerd zijn aan uw 'traumatische verleden', dit voorts op geen enkele wijze wordt verduidelijkt, en het neergelegde attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de genoemde psychische problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat deze werden opgelopen voordat u Nigeria zou hebben verlaten. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op uw verklaringen, en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. In het door u neergelegde attest wordt voorts niet verduidelijkt wat wordt bedoeld met uw 'traumatische verleden', en of uw arts al dan niet refereert naar uw leven voorafgaand aan uw vertrek uit Nigeria, dan wel naar uw wedervaren sinds u uw land verliet - zo verklaarde u tevens het slachtoffer te zijn geworden van verkrachting in Spanje (zie NPO p. 31). Waar uw huisarts in haar attest opmerkt dat u reeds traumatische gebeurtenissen herbeleefd, en een "terugkeer naar een verleden of gelijkaardige omgeving, dramatische gevolgen zou hebben voor uw psychologische toestand", dient opgemerkt dat op geen enkele wijze wordt verduidelijkt naar welke traumatische gebeurtenissen hier wordt verwezen, noch wat uw arts precies bedoelt met een 'verleden of gelijkaardige omgeving'. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u een vrees voor terugkeer naar Nigeria koestert, net omwille van het feit dat u er het slachtoffer zou zijn geworden van verkrachting, verwijst u naar het feit dat u ermee gepest werd, en u zich schaamde (NPO, p. 17). Gevraagd of dit nog andere gevolgen kan hebben, stelt u enkel een vrees te koesteren voor uw madame. U stelt tevens dat een vriend van haar, u in een woning in Madrid verkracht zou hebben (NPO, p. 31). Uw huisarts verduidelijkt in haar attest derhalve niet of zij doelt op een terugkeer naar Spanje, dan wel Nigeria. Los hiervan dient opgemerkt dat het – summiere en eerder vage – medische attest vanwege uw huisarts, niet kan aantonen dat u effectief aan PTSD lijdt én dat deze eenduidig te wijten is aan uw beweerde verkrachting in Nigeria, of dat ze van die aard is dat een terugkeer naar uw land van herkomst door uw PTSD onmogelijk is. Voorts dient vastgesteld dat u op geen enkel moment verklaart dat de door u beweerde verkrachting in Nigeria in 2015, de reden vormde voor uw vertrek uit het land ruim een jaar later, in augustus 2016. U verklaarde dat u een 2-tal maanden thuis bleef nadat u werd verkracht en dan opnieuw begon met schoollopen, waarna u opnieuw ophield met schoollopen en uw werk – het verkopen van zaken op straat – verderzette. Op geen enkel moment verklaart u destijds overwogen te hebben om uw land te verlaten, naar aanleiding van de verkrachting die u ondergaan zou hebben. U begon pas te overwegen om Nigeria te verlaten, nadat uw madame u voorstelde mee te komen naar Europa en u er een goed leven beloofde.

Daarenboven behoort het niet tot de bevoegdheid van de huisarts, die volledig afhankelijk is van de verklaringen van de betrokken patiënt, om de omstandigheden waarin deze problemen zijn ontstaan, vast te stellen. Er wordt verder opgemerkt dat uit het onderhoud blijkt dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om de elementen ter behoud van uw vluchtelingenstatus op een zelfstandige en functionele manier toe te lichten, het gehoor kon immers op een normale wijze plaatsvinden. Het door u neergelegde attest bevestigt dan wel dat u psychologische problemen heeft, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin deze ontstaan zijn. U toont dan ook niet aan dat uw psychische klachten louter te wijten zijn aan eerder ondergane vervolging, noch dat uw klachten dermate ernstig zijn dat zij kunnen beschouwd worden als een 'dwingende reden' omwille van dewelke u niet naar uw thuisland kan terugkeren. U haalt verder geen concrete elementen aan die er op wijzen dat er voor u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een 'gegronde vrees voor vervolging' of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou bestaan omwille van een psychische problematiek. Tenslotte wordt gewezen op het gegeven dat een medische problematiek op zich geen reden is tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om een verblijfsrecht o.b.v. deze medische problematiek aan te vragen, dient u hiertoe de geëigende procedure te volgen. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou zijn bevoegdheid overschrijden indien het hier uitspraak over zou doen.

De documenten die u neerlegt weten bovenstaande beoordeling niet te wijzigen. De documenten omtrent uw ziekenhuisopname in Nigeria weten geen vrees voor vervolging bij een terugkeer aan te tonen. Zij tonen aan dat u behandeld zou zijn geweest, maar zoals hierboven reeds geargumenteed volstaat dit loutere feit niet om u internationale bescherming toe te kennen. Ook de brief van uw moeder kan uw vrees voor vervolging bij

een terugkeer niet aantonen. Waar zij herhaalt dat zij en haar dochters werden bedreigd omwille van u bevat deze verklaring geen objectieve elementen die deze bedreiging zouden kunnen aantonen. Een loutere verklaringen van een familielid is dan ook niet in staat de feiten die u aanhaalt te ondersteunen, dit heeft bovendien een sterk gesolliciteerd karakter. De documenten die verwijzen naar uw mentale gezondheid bevatten evenmin elementen die een vrees voor vervolging weten aan te tonen. Waar u verklaart slechte gedachten te hebben verwijst u enkel naar de problemen met de vrouw die u naar Europa bracht wanneer u gevraagd naar de gevolgen van deze mentale problemen (NPO p.33). U haalt geen specifieke redenen aan om dewelke u geen beroep zou kunnen doen op verdere psychologische ondersteuning binnen Nigeria. Bovendien dient opgemerkt dat u bij een terugkeer beroep kunt doen op uw familie, waar u nog steeds in contact mee staat (NPO p.12), om u verder te ondersteunen.”

Verzoekster herneemt haar verklaringen tijdens het persoonlijke onderhoud en betwist de gevolgtrekking van de bestreden beslissing. Het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing maakt echter geen dienstig verweer uit. Verzoekster brengt immers geen nieuwe, concrete elementen aan waaruit blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing foutief zou zijn.

In zijn verweernota merkt de commissaris-generaal nog terecht op dat het gegeven dat verzoekster momenteel zwanger is en dit een zware tol van haar eist gezien haar achterliggende mentale problematiek, niets verandert aan de beoordeling die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Behalve een echografie worden er voor het overige ook geen bijkomende documenten neergelegd bij het verzoekschrift waaruit nieuwe vaststellingen met betrekking tot de mentale problematiek van verzoekster kunnen blijken, waardoor dus niet kan worden aangenomen dat de zwangerschap van verzoekster iets kan veranderen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Waar verzoekster op algemene wijze kritiek uit op de bestreden beslissing en stelt dat er een te negatieve beoordeling werd gemaakt, toont zij met haar algemene kritiek in het verzoekschrift niet aan dat de commissaris-generaal zijn appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden, noch dat er sprake is van enige vooringenomenheid in zijn hoofde.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verwijst de Raad integraal naar de vaststellingen van de bestreden beslissing:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/coi-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatsvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen : Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama’at Ahl as-Sunnah lid-Da’wah wa’l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehouders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten.

Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend vierentwintig door:

S. VAN CAMP,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT	S. VAN CAMP
-----------------	-------------